

Posudek oponenta

Bakalářská práce Václava Fišera „Herní pohybové aktivity – potenciálně integrační činitel mentálně retardovaných“ je zpracována na 33 stranách textu a obsahuje 6 příloh. Formálně je členěna do osmi částí. Jejím cílem bylo podpořit integraci mentálně postižených jedinců do společnosti, umožnit jim seberealizaci a podpořit jejich samostatnost zejména prostřednictvím aplikace konkrétního pohybového programu.

Autor využívá své role zaměstnance speciální školy k realizaci pedagogického experimentu, který je těžištěm jeho projektu bakalářské práce. Inspirací k volbě tématu byla zajisté jeho zkušenost se situacemi, do kterých se pravidelně mentálně postižení jedinci dostávají a problémy, které vznikají v souvislosti se sociální percepcí, komunikací a sociálními vztahy těchto lidí (navzájem i ve vztazích k nepostiženým). Zvolené téma považuji za téma aktuální, vzhledem k četnosti diskusí o problematice integrace postižených občanů do společnosti. Autor se navíc zabývá probandy ve věku 14-22 let, tedy mladými lidmi, u kterých je předpoklad, že lze ještě jejich životní cestu zásadně ovlivnit poskytováním nových příležitostí.

V teoretické části autor pojednává o problematice integrace a mírách a typech mentálního postižení, zamýšlí se nad možnostmi uplatnění sportovních her u mentálně postižených jedinců. Dotýká se i stručně historie sportu mentálně postižených. Vzhledem k tématu práce mohl být podrobněji rozpracován problém týkající se toho, jak může mentální postižení omezit způsobilost jedince účastnit se sportovní hry (SH) a dále které SH jsou vhodné pro mentálně postižené.

Výzkumná část je těžištěm práce a obsahuje popis výzkumného souboru, který tvořili tři chlapci s různým postižením, popis realizovaného programu a výsledky pozorování. Chybí mi tu přesnější popis metod – jak bylo pozorování organizováno, jak byla evidována získaná data (buť kvalitativního charakteru) a také jak lze taková data posuzovat/hodnotit. U popisu výchozího stavu mi chybí informace z historie (života) jednotlivých probandů ohledně toho, jestli již se někdy účastnili nějakých organizovaných či jiných pohybových aktivit a jakých. Výsledky dokladují pozitivní přínos programu, upozorňují na problémy, které v souvislosti s jeho realizací vznikaly. Závěr je potom pěkným završením autorovy snahy o pozitivní přístup k možnosti využití sportovní hry jako pedagogického prostředku u mentálně postižených dětí a mládeže.

K formě práce ani k odborné terminologii nemám zásadních připomínek. Práci hodnotím vzhledem k uvedenému, k jejímu rozsahu a pečlivosti i odvaze bakaláře velmi pozitivně. Práci doporučuji k obhajobě.

Otázky k obhajobě:

Co podle Vás přinesla změna klasifikace mentálních postižení v roce 1992? (Jedná se o nějaký praktický užitek?)

Jak konkrétně limitují jednotlivé formy či stupně postižení účast žáka ve sportovních hrách?

Jaké SH jsou pro mentálně postižené nejvhodnější a proč?

Jaké pedagogické prostředky využíváte při práci s mentálně postiženými nejčastěji?

Další drobné dotazy uplatním při obhajobě práce.

